

Versek Orbán Viktorhoz

- [Index](#)

2013. május 31., péntek 10:01 |

Vezetőt versben felköszönteni nagy kihívás, különösen mióta 500 walesi bárd lángsírba menetelésének megéneklése igen magasra tette a lécet. A lírai hagyományápolás jegyében magyar költőket kértünk, hogy versben emlékezzenek meg Orbán Viktor 50. születésnapjáról. Igyekeztünk elfogulatlanul, az irodalmi élet minél több szegletéből méríteni – inkább kevesebb, mint több sikerrel. Van olyan vers, ami korábban már megjelent, akad, ami nem kötődik közvetlenül az ünnepezt személyéhez, továbbá egy tavalyi kezdeményezés keretében több most közölt mű is Orbán Viktor 49. születésnapjára íródott, ám végül publikálatlan maradt. Kaptunk egy prózai alkotást, és végül két önjelölt munkatársunk is nekibátorodott: verseiket az összeállítás végén olvashatják.

A bevezetőben említett 2012-es, végül megvalósulatlan antológiához egy kép is érkezett, képaláírással.

Eörsi István és Orbán Viktor. Perőcsény, 1989. ([Forrás](#))

Kőrössi P. Jóskától kaptam ezt a fényképet. Az előszobaszekrényen felejtettem, ezért mindennap látom, ha akarom, ha nem. E jeles napon azt kívánom a Miniszterelnök Úrnak, lássa ő is, mindennap, ha akarja, ha nem. És magunknak ugyanezt. (Németh Gábor)

Fotó: Halda Alíz

Horváth Viktor

Bálád a Vérről

Most minden ébred, drága herceg;
felemeli dacos fejét,
és kardját kivonja a nemzet;
oszlik egünkről a setét.
Legyen az ország büszke, szép
tekintete a te szemed,
melyben csillagok lángja ég;
Isten óvja a nemzetet!
Legyél nekünk a vérközösség,
midőn turáni dal zenél;
jöttöd tárogatók köszöntsék,
légy tisztító pusztai szél!
Legyél erünkben tiszta vér,
s mi végigszáguldunk veled;
legyél kemény, legyél vezér;
Isten óvja a nemzetet!
Légy vérünkben hemoglobin
és agyunkban a neuron,
és nagy lesz a Magyar megin';
apa disznót vág, anya fon.
Vegyél példát a Nagy Turulról,
ki gyermeki fölött lebeg,
tojása nehogy elguruljon;
Isten óvja a nemzetet!
Herceg! Legyél te a fiúm,
és én Magyar anya leszek,
legyél igyekvő spermium;
Isten óvja a nemzetet.

ttt

Kedves, vedd a szögecses bőrruhádat,
s a hosszú lakkcsizmád, a feketét,
legyél velem intim, legyél családtag,
büntess, hogy szerelmes legyek beléd;
felrepedt szájjal csókolom a vállad,

s te megnyalod a korbácsom nyelét,
ne légyen köztünk helye széthuzásnak,
az egyetértés basszon szertesét.
És semmi körülmények közt ne tűrj bünt,
buzi és leszbikus nálunk meglakol;
azért kicsit sikíts, ha fáj, ahol
a mellbimbód a szíjak közt előtűnt.
Ágyunk s erkölcsünk tiszta, mint a vas,
szerelmem, tilts és tűrj és támogass.

K. Nagy Virág

Ötvenedik születésnapodra

Ma még: utasítasz, felavatsz, bekéretsz és ellátogatsz; nyilatkozol, megnyitasz, titkosítasz és nyilvánosságra hozol; elrendelsz és megtekintesz – összehívatsz, áttekintesz, megosztasz és uralkodsz, kegyedet lesik, amit osztogatsz, harcról beszélsz, de csak nő, csak nő, csak nő benned a félsz.

De egyszer majd: (ekkor már csak annyira félsz, mint mi a léttől, tudsz kérni és aggódni másokért, és elpirulsz, ha van miért) nem vár sofőr és nem őrzik a házad, alkonyatkor olykor elfog a bánat, virágot ültetsz és mosás előtt áztatsz, ha kell: a vasboltba mész vagy a pékhez, és te csinálod a családnak az étket, nem unatkozol, ha éppen nem hívnak, könyveket olvasol és kiállításon látnak, s ha más dolgod nincs, ajánlod barátnak: mint te, olvasson verset vagy tanuljon nyelveket, híveid a szerb, szlovák és román emberek, zenét hallgatsz és elmész a Trafóba,

(ideje, hogy itt kezdődjön új strófa): már nem emlékszik rád a FAZ, se az economist (és szádra többé nem veszed, hogy kommunist-), a gáton, ha biciklizel, kísérőd nincs veled: barátaid a függetlenek, tudod magadtól (bár nem híved): ki ő és mit szeret, (ha más nem) nőd mondja meg: nem a te dolgod, hogy népszerű légy; mindenki csodál, hisz úgy jársz az utcán, mint a skandináv király, csatlakozni hozzád nem érdekből fognak, hanem mert lenni jó veled. Mindez nem szerep, hanem az életed: szép, saját, s mint a miénk is – egyszeri.

Más szóval: egyszer egy átizzadt hajnalon majd eszedbe jut gyermekkorod. Elmosolyodsz: nem rossz, ha nincs ellenség, a közjó nem a te javad, szeretni nem csak híveidet lehet, magán kezdje, ki (le)győzni szeret.

Lázár Júlia

400 HALÁL

vaskos faág a holdat eltakarja
sugárzó arca haragtól sötétül
hívná elő a fényt. csapkodna. fél
sok-sok éve választ vár önmagára
mozdul hold és faág. a fény marad
az ágak kócolódnak. zuhanó
űrszemét, csillagok éle: ütés
éri, újra ütés a csigolyákat
egymásba fúródnak, törnek az ágak:
Magyarország. 400 halál egyetlen
télen, mert csend van és hó és halál
és a hidegből jut mindenkinek
és szeretjük egymást, és van igazság
most nem nyitjuk – kikapcsoljuk a gázt

Paizsakovszkij

Viktor meg én

Eljött a Nap, táskájából vevén ügyeit, gondjait.
Ébredj, hazám!
Ketten vagyunk most még, Viktor meg én.
Viktor mint fénykép, szobám falán.
Száját harsány szó feszíti szét,
orra dőlése szentkeresztet idéz,
homloka ráncában a nagymagyarság,
hatalmas homlok, hatalmas ész!
Alatta kétmillió ember vonul,
lobogók erdeje, karok fűszálai!
Feláll..., oh, arcomon az öröm kigyúl,
jelentéssel kell most elébe állani.
Viktor testvér, hadd szólak pár kurta szót,
nem följelentésileg, szívből csupán,
Viktor testvér, tudod, rémes nehéz
amit végzünk nap nap után.
Adunk már malacot a nincstelennek,
többhelyt már a rovás s a giccs, mi véd,
ez, ugye, szép, de persze emellett,
hadd mondok el Neked,

sok még a szenny s az ártalmas beszéd.
Míg mindent megcáfolunk, kimerülünk.
Nélküled mind eltévednénk már.
Kárpáthaza földünkön, itt, közöttünk
s körös-körül igen sok gazember jár!
Nincs rá elég szám, s nincs nevezet,
hogy hányan vannak e csirkefogók:
vörösbarók, mást követők, nemzetietlenkedők,
farknyalogatók, és végleteskedők.
Itt járnak, és gögtől dagad a kebelük...
Költőtroll és gennylény: pompázik az ellen...
Persze, hogy megcsapkodjuk őket,
de mémes, s nehéz a harc ezek ellen.
Viktor testvér!
Ragyogó üzemeinkben s buja tarlókon
Te itt vagy vélünk.
A Te neveddel, szíveddel szívünkben
eszmélünk, lélegzünk, verekszünk, élünk.
Eljött a Nap, táskájából vevén ügyeit, gondjait.
Ébredj, hazám!
Ketten vagyunk most még, Viktor meg én.
Viktor mint FÉNY-kép, szobám falán.

Peer Krisztián

Születésnapodra

Örömben írok, nem az erszényem vezérel –
koccints képzeletben te is a vezérrel,
hú olvasóm, mintaállampolgár!
Ujjongj most hangosan, ki eddig némán szoptál!
Ötven év az semmi, na az a valami: az ötven.
Ifjúság elröppen, egy korosztály megdöbben –
majd így biztatja magát: leszünk mi még többen!
Az úrnak asztalánál polgári körökben.
Ne csak fideszes légy, légy büszke fideszes,
örülj, ha egy másik fideszes sikeres!
Még negyven se vagyok, de kimondom, na tessék:
ha újra kezdhetném, Orbán Viktor lennék.

Pedig hány kanyar, kormánytag, kudarc volt az ára
hogy átépüljön végre hű Magyarországa!
Mennyi áldozat, mennyi megfeszített munka!
Egy embernek sok ez – számít mindannyiunkra!
Most jön még a java, s a munkához hit kell.
(Kikkel kell ebédelnie, szegénynek, kikkel?!)
Fehérvár drukker? Ember ő is, hidd el!
Ki minket képvisel, szemben -- tudodkikkel.
Mért nem Orbán Viktor az ellenzék jelöltje?
Az ország fel van osztva, az út ki van jelölve...
Idő kell, míg az ember a magáéra rálel –
a libarálisoknak nem volt elég Ráchel...
Nincsenek annyian, mint amennyit mernek –
még a Békemenetbe is éket vernek!
Jobb is, ha elmennek –
Lennie kell rendnek!
De kint sem tanulják meg, arra mérget vennék,
hogy mit engedhet meg magának egy vendég.
Még ők követelődznek, míg egy ország éhezik –
*a szemellenzék*et éppen ezért pénzelik.
Hé netezők, héderezők! Eljutott már a hír hozzátok?
Egy Facebookot kitalálni könnyebb, mint Magyarországot.
Hej külföldi sajtó, távoli ricsaj!
Nem vagy elég hozzá, hogy országomból kicsalj.
Ti nem értettétek meg soha Viktort.
Honnan jött – kérditek? Már mindig is itt volt.
Itt annak is jut esély, aki többet akar:
ki befelé volt szabad és csak titokban magyar.
Hazaárulók! Az ország már elkelt!
Üdvözljétek a nevemben Merkelt!
Fújnak már az új időknek szelei:
Annak is kell ország, aki szereti!
Zárom soraim, és visszaigénylem az áfát –
mi, magyarok legalább adjuk meg a módját!
Orbán viktor is csak egyszer ötven éves:
isten éltes

Szlukovényi Katalin

Pázmáneum

„A forma követi a funkciót”

– mondta az organikus építészet atyamestere, L. H. Sullivan.

A napsütötte, tágas campuson
sétálva csaknem gyönyörködöm – hogyha
valamit megőriznék a hazámból,
az az éghajlat: ráérős, meleg
pilisi ősz –, csak hát elém tolakszik
folyton a sok Makovecz-épület:
részegen megbicsakló kupolák,
roggyantan egymásnak támaszkodó
falak, kihasználhatatlanul tágas
előterek – egy vagyon fűteni,
dolgozni meg nincs hol –, eklektikus,
ötletszerűen egymásra dobált
stílustöredékek: szárnyasfülű
vikingsisak a tornyon – a diákok
csak Asterixumnak hívják –, szovjet
kaszárnyára biggyesztett gótikus
homlokzatrészlet, ferde oszlopok,
amik semmit se tartanak. De főleg
az auditóriumhoz kreált
Sagrada Familia-másolat
rúg esztétikailag gyomorszájon:
a monumentális, eredeti,
kőből kibontakozó katedrális
barlangfala és néhány oszlopa
leutánozva papundekliből:
gyors, olcsó, gagyi díszlet, már kopik
– pont, mint a magyar demokrácia.

Tóth Krisztina

A koravén cigány

borúdal

Dúlőutak hegeitől szabdalt
sötét bőrű, csapzott anyaföldem!

Ügyetlen plázákat tetováltál
lapockáidra, a kezed ökölben.
Mindig így volt e világi élet:
először fájt, de utána szép lett.
Húzd ki szemed, fogd össze hajad,
aztán indulj, nem baj, hogy szakad,
sarat öklend mind e pusztuló kert.
Húzzál, kislány, legalább pulóvert.
Hova lett a fiad? Hol a lányod?
A városban? Vagy a benzinkútnál?
Egyik csak tíz, másik tizenegy lesz,
tudom, utánuk mennél, ha tudnál,
de nem jutsz a megállóig mégse,
csak káromkods, mint a jég verése.
Fuss, ki tudja, meddig jár a busz,
este lesz, míg a múútra jutsz,
bámulhatsz a fényszórók szemébe,
lefeküdhetsz, azt se veszik észre.
Hova lett a fiad, hol a lányod?
Dörömböltek hasad boltozatján,
és mi lett a szerelemből, látod,
minden mostból mindig lesz egy aztán.
Házadat is elkótyavetyélted,
tolószékre cserélted a pénzed,
húztál volna inkább új lapot,
mikor lesz, hogy őket láthatod,
mentél volna föl az égbe lakni!
Mikor jössz már rá, hogy rossz a pakli?
Szlalozik a srác az autók közt,
bámulják a lehúzott ablakból,
fél szeme mindig a lehajtón van,
odagördül, ha valaki parkol.
Nagy-Magyarország a kocsira,
piros csíkos legyen vagy sima,
lesz még egyszer ünnep a világon!
Húzz el cigány, míg nem váglak szájon.
Eltelik a nap a kocsisorral.
Gyújts rá tesó, ne gondolj a gonddal.

Mi zokog, mint malom a pokolban?
Tarvágástól fogatlan az erdő,
fekszenek a fák hasra borulva,
nem lesz köztük egy se, ami megnő.
Görögj, hasáb, a víz ölbe' visz,
húzz magadra, cigány, földet is,
jégeső és vihar már ne verjen,
püffedt töltés, lóg az anyanyelvem.
Árok, padka tele vérrel, sárral,
ne gondolj már a világ bajával.

Zelki János

Ünnep a kertben

Már az éjnek árnya vert seregként inal tova,
menekülnek a denevérek, oszlik a setét,
új nap kél mindazonáltal a Vértés ölében,
hajnalfényt küld Alcsútdoboz ős arborétuma.
Csapzott múltunkba vész gyapjas juhok selymes sora,
a kertben nem legelész. Nem úgy az ős platánsor,
s a park nemes törökmogyorója – lombját bontva
május közepén kikeleti illatot áraszt!
Kicsiny sziget Európa tengerén, de fordul
tengelye körül a magyarok életösztone,
s véle az ország malma is jövő felé mutat,
a spekulációk világának leáldozott.
Jőnek új fanyalgók közben, kiknek soha nincsen
eléggé teli a pohár, mind a két kezükkel
fognak vissza – de károghatnak nekünk e régi
katonák, posványukba nem húznak le soha már.
Édenünkbe ezüst herceg költözött, s megvívja
a csatát fenekedő új gyarmatosítókkal,
magyar szemmel, magyar észjárás szerint, követve
a magyar szív ritmusát: lesz itt még lovas roham!
Jön majd a második félidő, aztán harmadik,
a végén gólba passzolunk, elnyerjük a kupát,
ülünk magyar diadalt a zöld gyepen, s csak úgy a
közép-európai futballakadémián.

Ezalatt a csúti parkban, fűszálakból vetett paplanágyban ezernyi szetjánosbogár készül az ünnepi táncra, cirpeléssel, madárdallal megtörni a csendet: Viktor, te szülj nekünk rendet!

Vári Attila

Testbeszéd

Azokban a történelem előtti időkben, amikor az állam mindent tudó és mindenható vezetője úgy döntött, hogy a külfölddel szemben fennálló államadósság visszafizetése a legfontosabb dolog, s egyáltalán nem walesi-bárd kinézetű népi dalnokok rögtön meg is énekelték azt, hogy átszámítva az a rengeteg dollár-milliárd milyen súllyal terhel engem. Mert ilyenkor fontos az egyén. Egy-főre számítanak, dalolnak mindent, ami minket terhel, s én jobb híján elképzeltem magamat, amint fejemen (1 fő) egy zöldséges kosárral roskadozva cipelem a nikkelt és rézpiculák rám eső részét, – nos, abban az időben a filmművészeti főiskolán nem volt nyersanyag, s így a gyakorlati oktatáson egyik tanárunknak zseniális ötlete támadt.

Természetesen mindez Bukarestben történt, a Mindenható uralkodásának Arany Éraként emlegetett korszakában, ugyebár ez kitetszik abból is, hogy ma már nem lenne szüksége a 35 milliméteres filmre tanárunknak, azt mondaná, hogy használjuk videó-módban telefonunkat.

A zseniális ötlet nem más volt, mint az, hogy a filmrendező, aki nem tájfényképész, még csak nem is portréfotós, s az általa rendezett fikciós filmben színészekkel dolgozik, (szerepeket alakító emberi lényekkel), akiket a celluloid végtermék a vetítővászon többszörösre nagyít, nemcsak mitesszereiket, de mindent, még az incifinci rezdüléseiket is, így illik tisztában lennie a dezsőnek, rend-dezsőnek, a testbeszéd fontosságával.

Ha jól összeszámolom négy szemeszterre rúgó gyakorlati óráinkat, talán heteket töltöttünk a vetítőben, s híradófilmek Egyenlítő hosszúságú szalagjait néztük némán. Mert az volt az okítás lényege, hogy fogalmunk sem volt arról, hogy ki lehet az a kaukázusi, maláj, hottentotta fajhoz tartozó, aki éppen beszél, hadonászik vagy fesheng, s nekünk, a filmipar **dipl reg** várományosainak ki kellett találnunk, hogy politizál, hazudik, ránk akar sózni valamilyen terméket, áldást oszt vagy talán éppen átkozódik.

Testbeszéd-elemzés volt ennek az egyetemi gyakorlatsorozatnak a neve.

Természetesen nem közismert személyiségeket néztünk. Finn polgármester éppen úgy lehetett, mint olyan afrikai államfő, aki nem is olyan régen, egyetemi

személyi lapja kitöltésekor egy kelet-európai fővárosban, a szülők foglalkozásához azt írta: **apja, király, anyja háztartásbeli.**

Szóval csak ültünk, s bámultunk, mint a moziban.

Az első félévben olyan volt ez a gyakorlat, mintha kabarét néztünk volna. Melléfogások és rosszul értelmezett gesztusok után röhögő kórossá alakult az osztály, de a második félévre már megközelítettük a telitalálatot, s az évfolyam statisztikáját az a ma Hollywoodban élő, videó-grafikát és kisebb reklám-rajzfilmeket készítő kollégánk javította szinte 100%-ra, aki átutaztában meglátogatott a napokban, s akinek felkínáltam a hajdani játék lehetőségét. Egy YouTube felvételt mutattam neki.

Amott, ahajt, odaát Kaliforniában nem igen ismerik a magyar politikusok orczáját, így hát indulhatott a vetítés.

– Találd ki, hogy mit reklámoz a pofa? – kérdeztem tőle, miközben önkéntelenül és teljesen fölöslegesen levettem a hangot. Kár volt, hiszen úgysem tud magyarul.

Barátom feszülten figyelt, s azt, amiről egyetemista korunkban híres volt, azt a szokását most sem felejtette el. A számára idegen ember arcvonásait, gesztusait, egy-egy jellemző testmozdulatát úgy vetette papírra, hogy nem is nézte a lapot. Kitűnő krokizónak számított hajdanában is, s a vetítés után elém tette a fekete filctollal telerajzolt lapot.

A kiválasztott felvétel-részleten nem látszott, hogy az egy interjúból van, s azzal, hogy a kérdésem reklámra vonatkozott, szándékosan tévútra akartam vezetni, hátha most az egyszer nem lesz totális a győzelme.

– Hát, kérlek, ez a valaki valamiféle helyi celeb. Birkózó tréner, talán bokszenedzser, futballedző, bár legszívesebben azt mondanám, hogy egy sportfogadási iroda bukmékere. Rendkívül nagyképű, szeretne felszabadulni látszani, nincsenek erkölcsi gátlásai, de mindezek ellenére rendkívül feszült. A helyzet, amiben van, kényelmetlen számára, úgy tesz, mintha éppen nagyon őszinte és felszabadult lenne, de az arc, azok a fintorok, kényszeredett és cinikus vigyorok, s az, ahogy testével felém tesz feszülten egy negyed fordulatot, mindmind azt árulja el, hogy folyékonyan hazudik, s én nem szeretnék magamnak egy ilyen ellenséget, mert mindenre képes lehet.

– Biztos vagy benne, hogy bokszenedzser? – kérdeztem.

– Nem azt mondtam, hogy az, de valószínű, hogy főállásban valami küzdősporttal foglalkozik.

Figyeld csak azt az ajakbiggyesztést, most biztos, hogy valami ellenségről beszél, akit mélységesen lenéz – mondta a barátom, s aztán, hogy érzékletesebbé tegye szóbeli elemzését, a rajzon kezdett mutogatni. – Ha egy rajz-reklámfilmben a

majom arcával azt akarom elmondani, hogy a sok szétdobált dobozba csomagolt idegen terméknél jobb az, amit éppen a kezében tart, akkor a nyolcadfordulatos fejmozgáshoz hozzáadok egy néhány milliméterrel orr felé induló félszájjas ferde mosolyt, amihez laza, szinte legyintő kézmozdulat társul, amivel jelzem, hogy lebecsüli a többit, pontosan úgy, mint ez a pofa a filmen.

Nem árultam el rögtön, hogy kit látott, s bár nem szeretem a háttér-tévézést, szándékosan bekapcsoltam a királyi kettős csatornát, s hagytam, hogy ő is belebámuljon a magyar parlamenti közvetítésbe.

Nagyokat röhögtünk, mert a nagybajuszú elnöklőről azt mondta, hogy éppen úgy viselkedik, mintha egy westernfilm szereplője lenne.

– Igazából egy mexikói drog-banda főnöke, akik éppen elfoglaltak egy bankot, s most a szerencsétlen nevadai farmerekkel, mielőtt betennék a vásár után a pénzüket, el akarja hitetni, hogy ő az igazi bankvezér. A kompánia tagjai közben úgy tesznek, mintha csekkeket töltenének ki, hogy ezzel is emeljék a megtévesztettek biztonságérzetét. Az arcán látszik, hogy született gonosz, aki nem szokott kérdezni, csak parancsolni szeret...

Sokáig játszottuk ezt a régi játékunkat. Ilyen-olyan politikai csatornákat néztünk, (szám szerint éppen mind a kettőt, mint egy szűkített csárdást, mert kettő helyett egyet-jobbra, aztán egyet-balra léptünk), s én hónapok óta először éreztem jól magam.

Ha nem figyelek arra, hogy mit mond a hivatalosság, ha csak mozdulataikat, mimikájukat figyelem, egészen visszafiatalodok. Olyannyira, hogy már ifjúságom legszebb éveinek tönkrettevőjén, Ceaușecun is tudnék röhögni.

Talán.

Talán, ha nem az én bőrömrre ment volna az a hajdani játék is. De nem röhögök. Kínosan arra kell gondolnom tengerentúli barátom távozása után, amit valaha oly gyakran ismételtünk: „ha Kína a mosoly országa, akkor hazám: tiszta röhej.” Nem is röhögök, újra hallgatom a YouTube-ról rögzített szöveget:

„.....nem tudhatod, különösen ebben a nyavalyás modern világban, hogy melyik sarokból, mikor, honnan, ki ugrik elő, milyen kütyűvel a kezében, mikor fényképez le, mikor provokál, mikor kerülsz kiszolgáltatott helyzetbe. Ezért állandóan van egy bizonyos szintű készenlét. Ami nem normális dolog, normális ember így nem tud élni, bele lehet bolondulni. Tehát kell hozzá egy elég komoly képesség, hogy az ember megőrizze a normális észjárását meg a személyiségét, de egy bizonyos szintű alapkészenlét állandóan van.”

Utólag sajnálom, hogy nem árultam el barátomnak, hogy Orbán Viktor miniszterelnök úr a filmrészletben éppen a szerepjátékról beszél. Még azt sem tehetem meg, hogy szinkronizált változatban utána küldöm, hiszen a gesztusok,

a mimika, a testbeszéd mellett van még egy fontos mozzanata a képernyőn, vetítövásznon való megjelenésnek. Az pedig a beszéd. Tónusát, komolykodó vagy éppen kétségbeejtő hangsúlyait amúgy sem lenne szerencsés fordítgatni. Ám, azóta sem értek valamit. Testbeszéd-szemináriumok, kollokviumok és záróvizsgák jeles osztályzatai ellenére sem tudom, miért gondolta barátom, hogy az általa ismeretlen beszélőnek, egy ország miniszterelnökének, köze van valamilyen küzdősporthoz, hogy bokszt-menedzser, vagy futball-edző?

Végül közöljük az Index két munkatársának lírai szárnybontogatásait is. A szerkesztőség tagjait szándékosan nem buzdítottuk versírásra, mert – munkatársaink ismeretében – az eredmény egészen biztosan atomjaira verte volna szét ezt az összeállítást. Ám mivel mindketten maguk jelentkeztek, úgy éreztük, nem lehetünk épp mi azok, akik kerékbe törjük a bennük élő József Attilát. És Illyést.

Schuszter Borisz

Szerény születésnap i önköszöntő

Lám, ötvenéves koromra
száz okot látok az öröme,
lazán,
hazám.
Alkotmányt vittem a nép elé,
ájpedjén Szájer gépelé:
Alap
a lap,
melyen a szent család összemegy,
kizártam buzit és özvegyet,
s cigány-
i gány
is, fajtársam, tőlünk messze már:
az iskola per legem szegregál,
sorsod,
Borsod
fényes lesz, újra szép leszel,
vagy havonta negyvenhétézer
segély
sekély?
Adósság? Szegénység? Tévhitek,
adódból stadiont építtek,

hatot-
hetet.
Légy hálás, tubákos nemzetem,
hogy árulhatsz dohányt, ha engedem,
s egész
megé'sz,
csak légy hívem rendületlenül,
sőt, szegődj el szárnysegédemül,
hanem
ha nem:
míg nyugdíjtörvényből értek én,
nem taníthatsz e féltekén
(J. A.-
é a
rím). E föld lesz sírod is, magyar,
már ha lesz szponzor, ki elkapar,
vagy te temeted
tetemedet;
hát ne firtasd, kedved enged-é,
állj be a körbe s zengjed é-
nekem
nekem—
míg szabadságharcot képzelek,
és nyugdíjra eltett pénzedet
elem-
elem.

Ámor Béla

Egy mondat a demokráciáról

Hol demokrácia van,
Ott demokrácia van,
Nemcsak a kétharmad szívében
A fülkefor lendületében

Nemcsak a NER vezényszavában
A termőföldre hulló napsugárban
Fürdőző tulaj félmosolyában
Ott demokrácia van

Nem csak a füst-sötéten
Gomolygó trafik tenderében
A rendteremtésben
A stadionépítésben

Nemcsak az alaptörvényben
A frakció fegyelmében
Felemelt kezekben
Ott demokrácia van

Nem csak az elszámoltatásban
A dinnye kartelében
Az önfelelt zsidóbuzizásban
Menetelő polgáranyákban

A hajléktalan kartonotthonában
A nemzet konzultációjában
A Közgép felfutásában
Ott demokrácia van

A főnök előtt aláírt
Rezsicsökkentésben
A nemzet egységéért eltitkolt
Választói névjegyzékben

A savat ígérő öregemberben
A B-középpel helyretett egyetemekben
A kitörést ünneplő drukkerok előtt
Csendben elvonuló cigánygyerekekben

Nemcsak a parlamenti koronában
kétharmados alkotmányban,
pávatáncban, gyarmattartózó
kuncsorgásban

Ott demokrácia van
a médiatanácsban,
a lézerblokkoló sugarában
a törvény visszaható hatályában

A belovagló önsemjénezésben
A nyugdíjvédelemben
A végtelenített emútnyócévben
A keleti szélben újragondolt
Gázvezetékben.

Az alákérdezésben
A rovásíró zöldséges
Nagymagyar Renault-ja
Előtt elnyelt nevetésben

Mert ahol demokrácia van,
Ott semmi sincs hiában,
Ez a dal se, akkor se, ha suta,
Akármilyen duma

Mert nem áll
Eleve sírodnál
Nem mondja ki vagy
Él és élni hagy.